

Baharın Muhtevası Nasıl ki Umut

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Şubat 2019

Ç/atlayan ar damarında sessizliğin munis bir gürültü ve karasından beyazına uzanan yolculuk gök kuşağında kayıtlı olmayan bir renge talibim ne de olsa.

Zamanın duraklarında bir inilti peyda olan; kara lahit; kuru toprak; sulu gözlü yangınlarım...

İçimin ifşasında tetiğe basıp asık bir suret ısmarlıyorum sonsuzluğa belki de uğurluyorum içimin uç uç böceklerini.

Bahara yakın gözlerim ve tek içimlik bir şiir diliyorum Tabiat Ana'dan oysaki kursağında takılı çiçekleri azağı alıyor düşlerim.

Görgülü yalnızlığım ve görgüsüz hüznüm derken sunumunda bir okurun anlıyorum ki; ben efkâr'ın yazıcısıyım.

Dar cepheli şiirlerden çıkıp da yola şiir adına içmekle sarhoş olduğum edebiyatın tanıklığında bir ölüm diliyorum.

Sergüzeşt bir beste belki evrenin armağanı aslında içimde asılı gülücükle ve çim adamlarla kuruyorum farklı bir muhabbet.

Kuş seslerine aşına yüreğim ve annemin vazgeçilmezi çiçeklere düşüyor yolum iyi de daha bahara günler var. Sayılı gün mademki çabuk geçiyor ve şafak sayıyorum geceyi göz hapsine alıp aşkla yıkadığım yüzümde açan çiçeklere solgun bir gülücük ısmarlıyorum.

Günüm günümden farklı geçiyor belki de tıpkısının aynısı lakin içimdeki gezgin dervişle kundaklıyoruz her kötülük erbabını.

Sıtma krizine giren soğuk bir meyve tadındayım aslında ılıman bir rüzgâr sanırım mevsim olmayı beceremiyorum ya da mevsimlere uyumsuz kişiliğimle rest çektiğim her ne ise bir gök kuşağı ısmarlıyorum bu kez ve fileme doldurduğum her zerreyi armağan ediyorum almadığım poşetlere.

Ne iksiri ömrün.

Ne yalın tasviri.

Ne aşkın açılımı.

Ne yalnızlık.

Aslında her şey ve herkes ve uzağında olsam bile ait olduğumu hissettiğim bir kuşak çatışmasının tanıklık yapmaktan bile aciz iken kimi yetişkin kulağımdaki küpeyi kaybediyorum bu sefer ve ayağımdan çıkan ayakkabıyı bir su birikintisine salıyorum: batmıyor.

Batmıyorum ben de.

Güneş gibi sevecenim aslında seveceğim insan sayısı azaldıkça ben sebepler üretiyorum sevginin kimine neden çekilmez geldiğini de sorgulayıp yine de yine de... neden diye sormuyorum son zamanlarda sanırım kardeşim yeni hayatında bana da açtığı kucak ile öğretiler sunuyor.

Hain bir hastalığı uğurlamak iyi geldi mademki ona ve bize...

Adını bile anmıyoruz.

Adını anmadığımız sayısız insan bizi yine en kötü günümüzde yalnız bırakan.

Mavi gözlerindeki pırıltıyı görmeyi seviyorum çünkü kardeşime en çok mavi ve umut yakışıyor aslında bana da aslında herkese.

Parmaklarımız kenetleniyor evrenle.

Sevgi ne nankör ne de doğurgan olmayı reddetmiş bir ayrıcalık.

Nedenler çoğalıyor.

Sunumunda zorlukların sebepler çağlıyor aslında ağlayan gözlerimden eser yok.

Baharın muhtevası nasıl ki umut...

Aşkın hizaya soktuğu nasıl ki belirsizliğin kaygısından ziyade yarına dair kıpırdanışları ruhun ve eşlik eden bedenle kendimize hazırladığımız ziyafet sofrasında sadece geçmişi yok sayıp yarınlarla tokuşturuyoruz su dolu bardaklarımızı.

Masa kalabalık.

Masa تنها.

Ne fark eder?

Başmisafir eşlik ettikten sonra?

Denklemler köşede duruyor çünkü bilinmezlik ve kaygı kökenli sıkıntılar artık kapı dışarı.

İsmlamadığım şarkıyı çalıyor radyo aslında frekansı bu güne kadar kayıptı her söylemin.

Isık çalmayı unutmamışım.

Yürümektense koşmak arzu edilen hele ki eşlik eden de varsa.

Görmekle bakmak arasında gidip gelenleri görmezden geliyorum ve gözüme en yakışanı sevip ant içiyorum.